

[Poul H. Møller]

administrationsforenkling ikke kommer til at koste for dyrt.

Ligeledes har man grundet administrationsbesvær og en talrig række af klager fra arbejdsgivere besluttet i hvert fald foreløbig at ophæve den forkætrede § 85 a. Den er der flere ordførere der har været inde på før. Det er rigtigt, at arbejdsministeren har anført, at hvis det viser sig, at der vil være et misbrug af denne fra den ene eller den anden parts side, så vil denne ophævelse af bestemmelsen på ny blive taget op. Vi håber naturligvis på, at det ikke viser sig at være tilfældet. Efter indførelsen af 5 ugers ferie skulle der nok være en uge eller to at tage af til de store højtider, jul, påske og pinse osv., således at man kunne tilrettelægge det på en fornuftig vis.

Foruden den omlagte regulering af dagpengene er foreslået en årlig taktregulering. Jeg må bekende, at jeg personlig ikke er helt begejstret for dette oplæg, fordi det viser, at man på forhånd kalkulerer med en fortsat lønglidning, og en sådan har vort land faktisk ikke råd til. Det er vel heller ikke det bedste oplæg til de forestående overenskomstforhandlinger, idet dette af lønmodtagerne kunne opfattes som et signal om, at regeringen på forhånd har opgivet at bekæmpe denne lønglidning. Det tror jeg nu ikke på at den har, og forhåbentlig bliver der heller ikke brug for denne taktregulering af dagpengesatserne.

Hvad kristeligt folkeparti derimod hilser med tilfredshed, er strammingerne i bestemmelsen om pligten til at tage det anviste arbejde, selv om det ligger inden for et andet område. Det gælder som sagt også arbejde, der ligger uden for det egentlige fagområde, når han eller hun, som der står i loven »evner og har kræfter til at udføre arbejdet«. Der står altså ikke noget om, at det skal være meningsfyldt, og at man ikke må få sorte negle osv. – de andre grunde, som man anfører for at vægre sig mod at tage det anviste arbejde. Jeg tror, dette kan blive et led i bekæmpelsen af det såkaldte paradoksproblem, så vi kan undgå disse fantastiske situationer, at en arbejdsgiver i et område med adskillige tusinde ledige ikke kan skaffe sig den nødvendige arbejdskraft. Men naturligvis forudsætter dette, at det i lovens § 63 anførte forbud imod at udbetale dagpenge til medlemmer, der vægrer sig, også efterleves.

Med disse ændringer vil nok nogle grupper såvel som enkeltpersoner komme i klemme i overgangstiden. Men vi er klar over, at det nok vil være vanskeligt at begynde at indføre undtagelser, for vi ved jo, hvorledes kravene om undtagelser breder sig som ringe i vandet.

Der er talt en del om de værnepligtige. Jeg har også fået henvendelse fra de værnepligtiges talsmandsinstitution, og vi har drøftet det en del. Det er stadig væk vanskeligt at gøre undtagelser, og vi har da kunnet trøste de værnepligtige med, at de, endskønt de i de 9 måneder, de er inde at aftjene deres værnepligt, ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet, samtidig kan aftjene de 9 af de 12 måneders karenstid. Selv om det er en fattig trøst, er det dog en kendsgerning, at sådan ligger det, og disse 9 måneder er jo med fuld soldaterløn.

Selv om kristeligt folkeparti har enkelte indvendinger imod nogle detaljer, som jeg her har nævnt enkelte af, vil vi kunne gå ind for det samlede lovforslag. Der er jo også en mulighed for, at et og andet vil blive rettet under det forestående udvalgsarbejde, som vi i kristeligt folkeparti velvilligt, naturligvis, vil medvirke til.

#### Flygaard (DR):

Først skal jeg gøre nogle bemærkninger til forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v.

Jeg vil gerne indlede med et par generelle bemærkninger. Det skal ikke nægtes, at arbejdsløshedsunderstøttelserne efterhånden tynger samfundsøkonomien i særdeles betragtelig grad, men retsforbundet finder, at dette fremfor noget må være en spore til at føre en sådan økonomisk, fordelingsmæssig og valutarisk politik, at arbejdsløsheden bringes ned. Det er den naturlige og vel også den lykkelige vej til at nedbringe arbejdsløshedens omkostninger – i stedet for at begrænse sig til kunstige og vilkårligt rammende begrænsninger i dagpengeudbetalingen, som vi i betydelig grad finder regeringen og dens tre forligspartier har gjort det med det forslag, der her er lagt frem til forhandling i folketinget. Det er efter retsforbundets opfattelse en bagvendt og urimeligt virkende vej til den nødvendige udgiftsbegrænsning.